

támlán nyugodott, s hagyta, hogy a délutáni nap melegítse a testét, az arcát. Kísértést érzett, hogy elnyúljon. Lehunyta a szemét.

Érezte, hogy valaki megböki a karját. Farouk állt előtte.

– Légy hálás, hogy nem pereltelek be – mondta Farouk. Kimérten beszélt, de minden gyűlölet nélkül, mintha felszínes csevegést folytatna.

Paul megdörzsölte a szemét a szemüveg mögött, amelyet aztán megigazított.

– Hogyan?

– Megsértetted a vállam. Meg kellett röntgeneztetnem. Lehet, hogy műteni kell. – A nő, aki most vagy egy méterre Farouk mögött állt, mondott valamit, amit Paul nem hallott. – Meg kellett mondanom neki – mondta bántón emelt hangon Farouk a nőnek. Aztán vállat vont, és együtt elindultak. Volt valami különös abban, ahogy mentek, együtt és mégis távolságot tartva maguk közt. Paul csak ekkor vette észre a sárga kiskutyát a nagyon hosszú póráz végén, mely megfeszült a nő kezében, ahogy a kutya húzta végig a sétányon.

Gergely Ágnes

AZ ÉJSZAKAI LOVASOK

Hommage à Robert Browning

Viharos éj. A belga ég
töppedt, mint a tengerfenék,
melyet egy barrakúda dűl.
A csárdakémény leng vadul.
A lámpafény a füstbe vág
– subkontra! hirschkontra! Fedák! –,
ha ütnek itt, sebed bibor,
nincs jobb bor, mint a belga bor!

– Hej! – szól a félszemű csapos –,
melyikőtök jön sorra most?
Nincs sok időnk, leszállt a hold,
hajnalra a kakas rikolt,
itt a kupa, borral tele,
aki beszél, az döntse le!
Tom, Dick vagy Harry, rajta hát,
halljuk azt a históriát!

– Negyvenhét éve – kezdi Tom,
míg bor csurog az állakon –
Gand városa találta ki
(Ghent városa, szól valaki),
hogy három lovassal a hír,

ahogy a ló nyargalni bír,
Aachenbe úgy szárnyaljon el
(szól a csapos: *Aix-la-Chapelle*).

– Nyeregbe! – ordított az őr.
A sötét városfal elől
elrúgtat Harry, végre Dick,
és én voltam a második.
Vihar, mint most. Csillag sehol.
A három ló végiglohol
síkon, városon, falvakon,
patkót repesztve, félvakon,

Lokern! Düffield! Köd mindenütt.
Mecheln tornyán az óra üt –
hátralesek, a lépte fogy,
és Dick alatt a mén lerogy.
Hasseltet ketten érzük el,
a föld repül, az ég tüzel,
Dalhem, vad szél a dóm felől,
Harry alól a ló kidől.

Lázás vagyok, kedves lovam,
hűséges, hollószín Roland,
amit a Sors énrám kiró –
„Ketten vagyunk”, felelt a ló.
Kabátomat lerángatom,
csizmám lerúgom, álmodom,
Roland orrlikán dől a vér,
simítom azt a szép sörényt,

és szállunk, s egyszer ott a jel:
Aachen. Aachen! *Aix-la-Chapelle!*
Hát sikerült! Az égre írd!
És akkor elmondom a hírt,
amely a várost menti meg.
Roland a térdemen liheg –
s azt a pohárka belga bort
lovamnak adtam. Ennyi volt.

– Hej! – szól a félszemű csapos –,
a hírt irattár őrzi most?
– A hírt? – felel mélázva Tom. –
A hírt csak álmodban tudom.
Mikor a tornyon óra üt,
fut három árny, köd mindenütt,
vigyáz hűséges, jó lovam,
és áll a dóm, visszhangtalan.